

Juraj Raýman

Hovoriace mačky ĎUĽA HAĽABURDU

ilustrovala
Marta Matus

Hovoriace mačky ĎURA HARABURDU

Napísal

Juraj Rayman

Ilustrovala

Marta Matuš

slovar

Text © Juraj Raýman 2025

Ilustrácie © Marta Matus 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 04 Bratislava 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-7128-4

Rovnako ako na celom Slovensku, aj v našom mestečku boli odjakživa najčistotnejšími sviatkami Vianoce. Všetci chceli mať doma poriadok, aby neostali v hanbe, keď príde Ježiško. A tak každoročne, pár dní pred Štedrým večerom, vypuklo v domoch a bytoch predvianočné šialenstvo. Odvšadiaľ hučali vysávače, znel šuchot metiel, žmýkanie mopov a nervózne šelestenie handričiek namazaných pastou na leštenie rodinného striebra, čo sa vyťahuje iba jediný raz v roku.

Všetci rajbali, drhli, upratovali a lietali
s prachovkami ako najatí.

Sem-tam vyletelo aj dajaké ostrejšie slovo, ba
niekedy i veta. Otcovia šomrali na deti, že si ešte
neupratali detské izby, mamy hundrali na otcov,
že by mali ísť deťom príkladom a povyhadzovať
z povál a pivníc nepotrebné haraburdy, ktoré
tam strčili ešte pri sťahovaní. Otcom sa nechcelo,
bránili sa, že na povalu ani do pivnice predsa
Ježiško nazízať nebude a že daktoré z tých
nepotrebných rároh by ešte niekedy mohli využiť.
Mamy však prísne zmĺkli, až mali ústa ako tenká
čiarka, a otcom neostávalo iné, než povyvláčať
všetky staré krámy k smetným košom.

A presne to mal Ďuro Haraburda na Vianociach
najradšej. Zatiaľ čo ostatní nepotrebné veci ku
kontajnerom vynášali, on si ich odtiaľ odnášal.

Ako sa Ďuro Haraburda stal Ďurom Haraburdom?
To nik netušil. Nik nevedel, či šlo len o prezývku,

alebo o skutočné meno napísané aj v rodnom liste a či vôbec nejaký rodný list vlastnil. Isté bolo len to, že sa pri kontajneroch zjavoval už zopár rokov, hoci nebol zamestnaný v žiadnej firme, ktorá by sa profesionálne venovala odvozu a likvidácii odpadu. Nejazdil na veľkom oranžovom smetiarskom aute. Mal iba dvojkolesovú káricku a zamestnaný nebol nikde, preto mal čas obšmrdáť po mestečku a lašovať v smetiakoch.

No nebol smetiár – bol zberateľ.

Čo pre niekoho predstavovalo odpad, pre

Ďura bolo poklad. Preto žiaril nad preplnenými kontajnermi ako vianočný stromček a usmieval sa očami.

